

Miluju paprsky jarního slunce. Liší se od letních tím, že jsou tak vzácný. Vždycky když se poprvé objeví, cítím, že začíná zase něco nového. Že je tady nová šance, nověj pokus. Možná proto jsem se tehdy vydal do toho nakladatelství. Horký slunce mi muselo dodat odvalu pokusit se o něco tak smělýho. Jinak si to nedovedu vysvětlit.

Nemá cenu rozvádět můj nervózní pozdrav nebo gesta, když jsem se ocitnul uvnitř. Snažil jsem se bejt stručnej a věcnej, jak jen to šlo. Stačí, když vám řeknu, že jsem rozhodně nesršel sebejistým vystupováním a můj třesoucí se hlas na dojmu taky nejspíš nepřidal. Zkrátka, nevypadalo to s mým románem vůbec dobře. Nejspíš byl předurčenej k tomu, aby ho někdo našel za padesát let v temný uličce a já se stal slavným až na prahu svý smrti.

Ne, udělal bych to jinak. Oddělal bych se v sedmadvaceti letech a přidal se do klubu Cobaina, Hendrixe a dalších. Zde odpočívá Kevin Holer, kterej nás opustil ve věku 27 let. I když rozhodně bych nechtěl mít na náhrobku napsaný něco jako „zadusil se zvratky“ nebo „prostřelil si hlavu brokovnicí“. Musel bych vymyslet něco originálného.

Nebudu vám nic nalhávat. Vypadalo to, že nakladatel má ještě míň trpělivosti, než kolik mu zbývalo vlasů na jeho lesknoucí se hlavě. Nejspíš si mě taky zařadil do klubu lidí, co to ve dvaceti sedmi letech

odpískají, protože můj román několikrát přirovnal ke hromadě sraček. Jenže já byl neodbytný. Dodneška nechápu, že jsem neodešel hned po prvním odmítnutí. Nejspíš osud. Říkejte si tomu, jak chcete.

„Pořád nemůžu pochopit, čemu nerozumíte na tom, že vaši knihu zkrátka nevydáme, pane.“

„Měli byste ji vydat. Bude mít úspěch.“

„Hele, poslouchej mě, hošánku. Začínám tě mít plný zuby, víš?“

„Já chci jen šanci. Slibuju vám, že se to bude prodávat. Ručím vám za to, pane.“

„A čím bys mi ty mohl ručit? Myslíš si, že každé, kdo si do šuplíku napíše pár blábolů, může automaticky přijít do největšího nakladatelství v zemi a poprosit mě, ať mu vydám knížku?“

„Ale tohle není pár blábolů. Bude to bestseller.“

„Tohle že bude bestseller? Je mi líto, že tě budu muset zklamat, mladej. Takovýho braku se neprodá ani dvacet výtisků.“

„Mýlíte se.“

„Já? To ty se pleteš, hochu. V téhle branži dělám přes dvacet let a dokážu odhadnout, co se lidem líbí a co ne.“

„Jenže já vím, že se to lidem bude líbit. Nedokážu přesně říct proč. Jen mám ten pocit, tušení. Věřte mi, prosím.“

„Chlapče, poslouchej mě. Nemůžu dát jenom na tušení mladýho kluka, kterej zrovna napsal něco, o čem si myslí, že je to dobrý. To bych brzo skončil na dlažbě.“

„Víte, většina lidí skloní hlavu a svůj sen odloží na neurčito. Pak si žijou svoje životy, který jim samotným ani nedávaj smysl. Já tenhle sen odložit nechci, to je všechno. Chci se prostě pokusit.“

„A taky ses pokusil, ale budeš se muset smířit s tím, že tohle není tvoje cesta. Ta tvá tvrdohlavost a houževnatost mi začíná být trochu sympatická, a tak je mi tě trochu líto. Jenže u tebe je to jednoduchý, kluku. Ty na to prostě nemáš. K tomu, abys byl dobrým spisovatelem, nestačí jen chtít.“

„A proč si myslíte, že zrovna vy jste ten, kterej určuje, jestli na to někdo má, nebo nemá?“

„Proč jsem to já? Možná proto, že právě za mnou jsi přišel, ať ti vydám tu tvoji zповěď.“

„No vidíte, teď jste na to kápl.“

„A na co jsem kápl, hochu?“

„Kápl jste na to, proč tahle knížka bude bestseller, pane.“

„Tahle knížka nikdy žádnéj bestseller nebude, protože ti ji nikdo se zdravým rozumem nevydá. Prokristapána, vždyť je to o klukovi, kterej v životě nemá žádnéj cíl, žádný nadšení. Vůbec si neví rady, co chce se svým životem dělat, a tak se fláká po hospodách a doufá, že ho potká nějaký štěstí. Jenže nepotká. A tohle se má lidem jako líbit?“

„Jo. Bude se jim to líbit přesně kvůli tomuhle. Protože tohle není jenom zповěď jednoho kluka, kterej si neví rady se svým životem. Je to zповěď celé generace mladých lidí, co v životě ještě pořád nenašli smysl. A každá generace potřebuje takovouhle výpověď. A já vám svou zповěď nabízím, pane. Asi zním pateticky, ale tahle knížka patetická není. Je to život v celý svý nahotě a surovosti.“

„Zase se pleteš, mladej. Lidi nechtěj číst o neúspěšných povalečích. Ani nechtěj číst o sračkách, kterýma se každej den musí brodit. Těch mají dost ve svém podělaným životě. Když přijdou po práci domů, nechtěj si přečíst knížku o klukovi, co ještě nenašel smysl. Chtěj úspěch, peníze, radost. Proč myslíš, že se teď nejvíc prodávají knížky o sebezdokonalení? Protože lidi chtějí být dokonalí. Nestojí o výpověď lidí, co nemají žádnéj životní směr. Nestojí o další Kdo chytá v žitě. Ani nechtěj Kerouaca nebo Bukowského, jak se perou se špínou ulic. Chtěj Vlka z Wall Street. Tvoje kniha je prostě ošklivý zrcadlo, do kterého se nikdo nechce podívat. Je mi líto, chlapče.“

Bude to přesně šest měsíců, co tenhle rozhovor proběhnul. Pamatuju si to živě a vybavuju si, jak jsem se celej třásl, když jsem vyšel z nakladatelství. Jenomže vám ten rozhovor nemůžu dovyprávět do konce. Strašně bych chtěl, věřte mi. Ale nejde to. Jakmile jsem totiž uslyšel nakladatelova slova, že by to s mojí knížkou přece jen mohl zkusit, přestal jsem poslouchat. Jako kdybych se na celej rozhovor začal dívat odněkud zdaleka. Poslední věc, co si pamatuju, bylo něco o pracovní sebevraždě. Pak už jsem se ocitnul venku a v tu chvíli se můj život navždy nenávratně změnil. A o tom bych vám chtěl vyprávět.

Je hodně těžký sebrat odvalu, přijít za nejprofláklejším nakladatelem v zemi a bez špetky pokory tvrdit, že vaše knížka bude bestseller. Možná jsem působil poněkud arogantně, jenže já to v ten moment prostě věděl. Je to takovej ten pocit, kdy víte, že máte pravdu, ale nemůžete nikomu vysvětlit proč.

Já se mu to přece jen snažil trochu objasnit, i když to nejspíš moc pochopitelný nebylo. Ale nakonec to vyšlo. Někdy je možná důležitý zkusit něco, nad čím byste normálně kroutili hlavou. Připomíná mi to historku, kterou jsem slyšel od Andyho. Andy je můj nejlepší kámoš ze střední, plánovali jsme si spolu byt na vejšce, ale nakonec skončil u vojáků, takže z toho nějak sešlo. I když se jmenuje Andrej, nikdo mu nikdy neřekl jinak než Andy.